

Tomáš Trbušek

ROK V BRNĚ

Příběhy, které jste možná prožili právě Vy

● ■ **pointa**

Rok v Brně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Tomáš Trbušek
Rok v Brně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Tomáš Trbušek

ROK V BRNĚ

Příběhy, které jste možná prožili právě Vy

2022

● ■ **pointa**

Kniha s Pointou

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. S jeho pomocí získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

www.pointa.cz

Rok v Brně

© Tomáš Trbušek, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7650-907-8

ISBN e-knihy 978-80-7691-021-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-022-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-023-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

Tuto knihu věnuji mamce a tatškovi.

Díky za všechno.

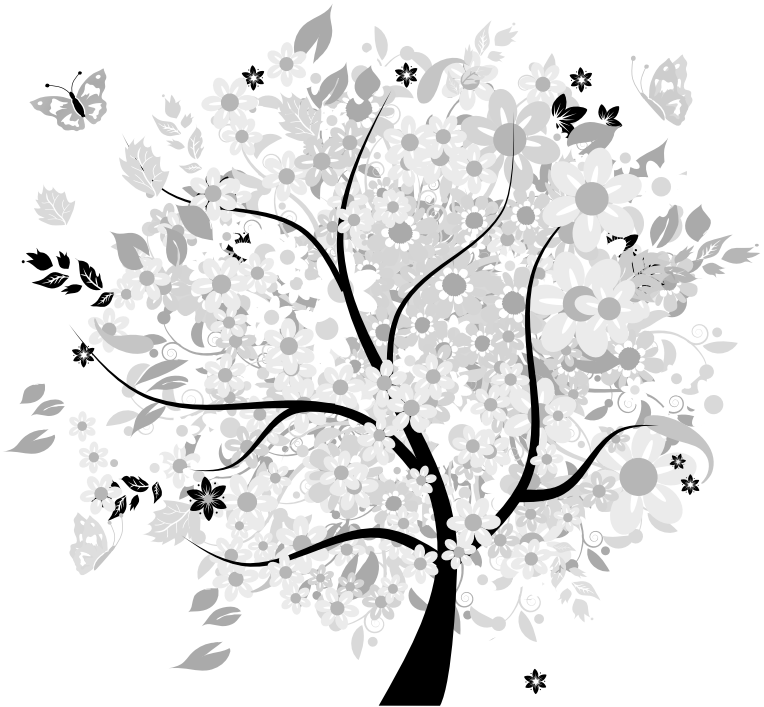
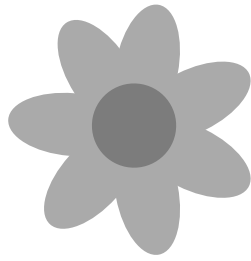
„Hled', abys byl hoden svých rodičů.“

Periandros, samovládce ve starověkém Korintu.

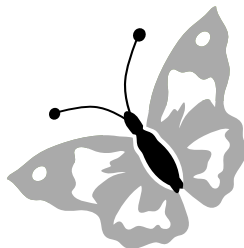

„Kniha není než klíč, jenž otvírá zámek
našich vlastních snů.“

Vladimír Tille

JARO

JAKÝ SI TO UDEĹÁŠ...

Racci kroužili kolem a opakovaně nalétávali směrem k jednomu z břehů Svatky. Zde pod schůdky na malé kamenné plošině stál Adam a házel jim kousky rohlíků, které ptáci obratně chytali do svých zobáků. Hned vedle něho malá Lenička pozorovala tohle nevšední krmení. Pokaždé když racek v letu zachytil sousto, radostně zatleskala.

„Ti jsou ale šikovní, že?“ pochválil je Adam.

„Jo, a mají pořád hlad,“ řekla Lenička.

Slovo „hlad“ znělo v jejím podání spíše jako „dlad“. Lence bylo něco málo přes dva a půl roku. Do školky ještě nechodila.

„Protože mají rádi žízaly, ale ty jsou přes zimu schovaný hluboko v zemi, víš?“ vysvětloval jí Adam.

„A taky mají rádi rohlíky,“ dodala Lenička.

„Jenže tohle byl už poslední kousek,“ vytřepával z prázdného sáčku drobků Adam.

„A co teď budou papat?“

„Neboj se, oni si něco seženou, vždyť už pomalu začíná jaro, najdou si nějaké brouky nebo červy. Tak jim ještě zamávej a půjdem.“

Přešli přes most a křižovatku a postavili se na zastávku tramvaje u haly Rondo. Dnešní procházka se chýlila ke konci. Na nádraží přestoupili na trolejbus, který je odvezl domů do Slatiny. Tam na ně čekal prázdný byt, kde Adam s malou Lenkou hospodařil. Prozatím. Za dva nebo tři dny se už snad vrátí jeho manželka z porodnice a s ní nejmladší člen rodiny, právě včera narozený malý človíček jménem Lukášek. Stejně jako jeho sestra Lenka to byl „úterňáček“. Narodil se 2. 3. 2010, vážil 3,4 kila a měřil 50 centimetrů.

Adam měl ohromnou radost. Když byla Eva těhotná poprvé, strašně si přál holčičku a narodila se Lenička. Ovšem když přišlo další těhotenství, tak už chtěl kluka. Přece nebude mít doma tři ženské, ne? No a štěstí při něm opět stálo.

Teď měl Adam celý týden dovolenou. Už v pátek se mu chlapi v práci smáli:

„Ještě se nic nenarodilo a ty už si bereš volno!“

„Někdo bude nejspíš celý týden zapíjet.“

„No hlavně abys nezapomněl na nás.“

„Však se domluvíme a někam vyrazíme,“ odpověděl Adam.

„Jenom abys nebyl v deliriu, až se ti manželka vrátí z porodnice.“

Nechal je přitom. Těžko by jim vysvětloval, že se celý týden bude starat o malou Lenku, a že se na to dokonce těší. Jen on a Lenička. Nádhera. A že by přišel o zapíjení? Žádný strachy. Na takovou akci se vždycky někdo najde, chlapi z práce toho jsou příkladem.

Adam byl rodinný typ. Když se Lenička narodila, hned Evě se vším pomáhal. Přebaloval, choval, dokonce i koupal malou Lenku. Často jezdil s kočárkem po sídlišti, zatímco Eva doma nabírala síly. Když byla Lenička starší, vypuklo opravdové tatínkovské nadšení. Hrátky s vlastním potomkem. Adam dokázal do nekonečna stavět Leničce kostky, jezdit s auty, nebo dělat domečky pro plyšáky. Tato činnost ho bavila možná ještě více než jeho dceru. Právě proto se těšil na těch několik dní, co bude s Leničkou sám doma, než se Eva a Lukášek vrátí z porodnice.

Venku nebylo ještě pravé jaro, ale také už nebyla taková zima, aby nemohli s Leničkou chodit na procházky. Jednoho dne si zajeli do Moravského zemského muzea za Kapucínským náměstím, aby se podívali na expozici Fauna Moravy. Adam sem strašně rád chodil. Kdysi zde byl na školní exkurzi a později sem zavítal i s Evou. Teď se mezi krásnými exponáty zvířat procházel s Leničkou.

„Podívej, tady mají lišky noru, takový domeček schovaný v zemi. Vidíš liščátko, jak tam spinká?“

Lenička kývla hlavou.

„Nesmíme ho vzbudit,“ zašeptala.

„Ne, nesmíme,“ řekl Adam.

„A proč se ty lišky nehýbou?“ zeptala se Lenička.

„No protože...“

Kruci jak jí to mám vysvětlit? pomyslel si Adam. Že jsou vycpaný? Tomu nebude rozumět.

„Vzpomínáš si, jak jsme byli v zoo? Tam byla skutečná zvířátka, že? Procházely se tam v klecích a dostávaly jídlo. Ale tady je muzeum, výstava, víš? A všechna zvířátka nejsou opravdová. Jsou to spíš jen velký hračky na dívání.“

Lenička přikývla a dívala se na další exponáty. Přesunuli se k vodnímu ptactvu.

„Hele, podobný kachny jsme předevčírem viděli u řeky, pamatuješ?“ ptal se Adam.

„Jo, dávali jsme jim rohlíky,“ vzpomněla si Lenička.

„No, a možná tu budou i ti racci,“ uvažoval Adam.

O několik desítek minut později si všiml, že malá už začíná být unavená. Sbírka exponátů byla přece jenom dosti obsáhlá a pro Leničku náročná.

„Tak pojď, ty jsi už utahaná, že?“ vzal ji Adam do náručí.

„Zajdeme sem zase někdy jindy.“

„Rudlo ty šmudlo,

Že se nestydíš

Žádná holka nebude tě chtít

Uvidíš...“

Lenička přeskakovala kostky, které měla rozestavěné na koberci. Sledovala děti cvičící v televizi a snažila se je napodobovat. Dagmar Patrasová zpívala písničku a předcvičovala. *Cvičení s Dádou* bylo oblíbenou Lenčinou činností. Vydržela u něho celých 50 minut, co pořad trval.

Adam tak v klidu mohl v kuchyni připravovat oběd. Vaření bylo jednou z jeho zálib. Už na střední si zkoušel sám vyrábět pomazánky. Vajíčková a česneková byly jeho nejoblíbenější. A protože miloval pizzu, naučil se připravovat i ji. Dala se sice koupit v obchodě nebo restauraci, ale dával přednost vlastní výrobě. Nějakou dobu experimentoval s těstem na korpus. Nakonec u něho zvítězilo listové těsto, nemusel ho pracně vyrábět a navíc bylo chutné a vláčné. Nebylo nic snadnějšího než rozválet těsto, rozetřít kečup a posypat kořením. Na to naskládal, co mu chutnalo nejvíc, hodně sýra, rajčata a šunku.

Děšť bubnoval do oken. I dneska Adam připravoval pizzu. Nebyla sice zrovna výživným a vhodným pokrmem pro malé dítě, ale jednou za čas jí nemůže uškodit, pomyslel si.

„Pěkně se nám tam rozpršelo, co?“ zavolal na Leničku, „co kdybychom se odpoledne zajeli podívat za dědou a babičkou?“

Lenička však byla zcela zaujatá cvičením a svého tatínka vůbec nevnímala.

„Tak co, Leni, těšíš se na brášku?“ ptala se babička, Adamova matka.

„Jo, já mu dám mlíčko,“ ukazovala Lenička, „takto, vidíš?“

V náručí držela panenku - miminko a krmila ho z malinké láhve.

„No ty jsi ale šikovná,“ chválila ji babička, „budeš muset mamce pomáhat, ona teď bude mít s Lukáškem hodně práce, víš?“

„A kdy je vlastně pustí?“ zeptal se otec.

„Co já vím,“ nevěděl Adam, „možná už zítra.“

„Jen abyste to nepropásli,“ staral se otec.

„Neboj se, Eva mi zavolá, a odvoz z porodnice mám s Karlem domluvenej.“

„Mamka přiveze miminko,“ radovala se Lenička.

„Postýlka je taky nachystaná, tady třesidlo už spí v naší posteli,“ řekl Adam.

„Já nejsu žádný česřidlo, ale Lenička,“ ozvala se malá dotčeně.

„Ale no jo, ty rozum..., Leničko.“

„No čeká vás teď náročný období,“ předpovídala matka.

„Nějak se s tím popereme, však už to známe,“ uklidňoval ji a možná i sám sebe Adam.

Cestou z porodnice byla Lenička jak na trní, naštěstí byla připoutaná v sedačce. I tak jí bylo plné auto.

„Mamí, on je strašně mrňavej.“

„Jmenuje se Lukášek a nekřič, ať ho nevzbudíš.“

„Ale spí se v noci,“ namítla Lenička.

„Miminka potřebují spát i přes den, i ty si ještě občas odpoledne zdřímeš.“

„Já už ne,“ vrtěla hlavou malá.

Doma položili zavinovačku s miminkem na sedačku a pozorovali jak Lukášek, který se probudil, nesměle mžourá očičkami. Lenička poskakovala od Evy k malému a zase zpátky. Adam zatím Lukáškovi sundal čepičku.

„Můžu si ho pohladit?“ zeptala se Lenička.

„Ale musíš opatrně, nesmíš tlačit.“

Eva vzala Lenčinu ruku a jemně s ní přejela malému po hlavě.

„Takhle jo?“ ubezpečovala se Eva.

„Nemáš hlad?“ zeptal se Adam Evy, „připravil jsem na špagety.“

„Jé, já chcu taky škabety,“ vyskočila Lenička.

„Nekřič, Leni, Lukášek se lekne a začne brečet,“ řekla Eva.

Adam dal vařit vodu.

„A dáme taky Lukáškovi?“ zeptala se Lenička.

„Kdepak, ty on ještě nemůže, zatím pije jenom mlíčko, víš?“

„Ahá.“

Evina matka byla celá nedočkavá, až si bude moct pochovat své další vnouče. A tak v neděli odpoledne očekávali Adam s Evou návštěvu. Když Adam otevřel dveře, tchyně mu bez dlouhých řečí vrazila balík plínek do rukou a hrnula se do obýváku jak velká voda.

„Vyvádí, jakoby v životě neviděla mimino,“ kroutil hlavou tchán.

„No ty jsi ale rozkošnej,“ rozplývala se tchyně nad scvrklou tvářičkou novorozence, „nevzbudili jsme tě? Kuk, já jsem tvoje babička, no, kuk!“

„Kdybys takovou pozornost věnovala i mě,“ stýskal si tchán, „měl bych snad druhý Vánoce.“

„Jenomže Vánoce jsou jen jednou do roka,“ odbyla ho manželka.

„Doufám, že máš nějaký pivo Adame,“ zjišťoval tchán.

„No jo, pivo tě zajímá nejvíc,“ obracela tchyně oči v sloup, „tady se podívej na vnuka, kvůli němu jsme sem přišli.“

„Však já už jsem ho viděl,“ nedal se tchán a natáhl se pro obložený chlebiček se šunkovou pomazánkou.

„Tebe zajímá jenom, jak se napít a nacpat si břicho.“

„To je tím málem lásky od tebe,“ stěžoval si tchán.

„Kdyby ses ke mě choval jinak...“

„Však jsem ti ve čtvrtek donesl kytičku.“

„Jakýsi povadlý cucek, kdoví kde jsi ho sebral,“ rozčilovala se tchyně, „a taky jsi zapomněl říct, že jsi došel až o půlnoci a nametenej.“

„Z nešťastné lásky,“ pokračoval tchán ironicky.

„No určitě,“ řekla tchyně, „prosím tě, ty tvoje řeči si nech pro někoho jinýho. A vůbec, tady jsme na návštěvě, tak se podle toho chovej.“

„A co dělám?“ ohradil se tchán.

Když Adam vyslechl podobný rozhovor poprvé, byl překvapený a trochu zaskočený. Poznal odlišnou výměnu názorů. Jeho rodiče mezi sebou komunikovali docela jinak a svoje problémy většinou řešili v soukromí. Tyto rozepře mezi tchyní a tchánem na bázi vyčítání, dohadování se a ironizujícího se ospravedlňování pro něho byly novinkou. Postupně si ale na jejich hádky, někdy probíhající i ve vážnějším tónu, zvykl. Což k jejich časté frekvenci nebylo tak těžké. Jednou z častých příčin sporů byly peníze. Adam zjistil, že oba Evini rodiče zaplatí inkaso a zbytek peněz si nechají každý sám pro sebe. Tento model rodinných financí neznal. Jeho rodiče měli takzvané „společné peníze“. Jednoduše dali svoje výplaty dohromady a z nich platili účty i jídlo a všechno ostatní. Společně také rozhodovali, na co zbývající peníze použijí. Když někomu z nich došla hotovost v peněžence, tak si ji vzal z krabičky, kde peníze schovávali. Stejným způsobem začal Adam hospodařit s Evou v jejich domácnosti. Bylo zajímavé, že způsob společných peněz ne všichni chápali.

„Takže ty doma děláš stojku?“ smál se jeden z kolegů od nich z práce.

„Vůbec ne,“ nesouhlasil Adam, „prostě máme peníze dohromady, a kdo potřebuje, ten si vezme.“

„No jo, ale za týden tam taky už nemusí nic být, ne?“

„Kdepak, kupujeme věci, co jsou opravdu potřeba, na větších výdajích se domlouváme,“ vysvětloval Adam.

„Tohle by u nás nemohlo fungovat.“

Všechno je o důvěře a o domluvě, pomyslel si Adam. A třeba o lásce? Přece se neožením se svou láskou a pak jí neřeknu, na tyto věci mi nešahej, pořiď si svoje. To je divný ne?

Taková tchyně pak musí tahat peníze z tchána třeba přímo v obchodě ve frontě u pokladny. Opravdu je baví věčně se handrkovat?

Adam tlačil kočárek se spícím Lukáškem a pozoroval Leničku, která několik metrů před ním neúnavně šlapala na tříkolce. Mířili k dětskému hřišti, kde chtěli strávit část procházky. Dnes bylo dobré počasí jak na procházku, tak i na projížďku.

Měli bychom Lence pořídit kolo s pomocnými kolečky, přemýšlel Adam. Je šikovná a jde jí to. Na trojkolce trandí od loňského podzimu. Bude asi po mně, radoval se Adam, pro kterého byla cyklistika oblíbenou zálibou. Když se v dětství pohyboval venku, tak většinou jezdil na kole. Nejdřív v blízkosti bydliště, ale později už starší vyrážel s kamarády na jízdy na opačné konce města. Když se pak oženil a přestěhoval do Slatiny, našel si tu trasy po nedalekých okolních vesnicích. Eva si občas vyjela s ním, ale spíše jen na kratší vzdálenosti. A potom, co se narodila Lenička, už Adam jezdil sám. Ale nevadilo mu to. I přes vyloženou námahu pro něho byla jízda relaxací.

Ted' kolo odpočívalo ve sklepě. Ale už by ho mohl letos vytáhnout a pomalu začít jezdit, pomyslel si.

„Tatíí!“

Lenička stála na horní plošině skluzavky a mávala mu.

„Ahójí!“ zavolal na ni Adam.

Díval se, jak se sklouzla dolů. Tam se na chvíli zastavila a sledovala kluka, který vylezl na klouzačku po ní. Když sjel dolů, rozběhla se honem k další jízdě.

Adam se v myšlenkách vrátil zpět ke svému kolu. Jezdil na něm dokonce i do práce, kterou neměl ani moc daleko. Dvakrát denně si zajel 6 kilometrů. Pro jistotu s sebou vozil pláštěnku. Ale tu používal jen, když byl vydatnější déšť a nechtělo se mu čekat, až přestane pršet. Měl rád ten pocit, když sedl na kolo a rozjel se. Občas si říkal, jakým skvělým nápadem bylo, vymyslet takovou věc jako kolo. Člověk si pěkně sedí a veze se. Samozřejmě musí i zabrat, ale pořád se člověk veze. Někdy jezdil na kole i pro nákup do obchodu. Byl tam rychleji, ale hlavně se na chvíli projel. Litoval lidi, kteří jízdě na kole neholdovali. Dokonce se setkal i s jakýmsi odporem či možná spíše leností. Jako jednou, když přijel do práce.

„Ty máš nové kolo, ne?“ zeptal se Kryštof.

„Jo, starý už stálo za houby.“

„Já jsem si hned říkal, že je nějaký jiný, celý se leskne novotou.“ Najednou se ozval jiný kolega.

„Hm, ale stejně se na tom musí furt šlapat.“

Adam se podíval na Kryštofa, který právě obracel oči v sloup.

„No jo, perpetuum mobile to teda není,“ souhlasil Adam.

I při seznámení s Evou před šesti lety o letních prázdninách se hrálo kolo důležitou roli. Ten den bylo krásné slunečné počasí a Adam se rozhodl, že si udělá výlet a zakončí ho návštěvou koupaliště. Vyrazil z domu a jel přes Řečkovice až do Mokré hory. Od sud pak lesní cestou do Soběšic. Ačkoli jel převážně ve stínu, byl to nejtěžší úsek trasy, pozvolné stoupání do kopce. Takže byl rád, když se konečně dostal na silnici vedoucí na Kociánku. Poslední tři kilometry jel pěkně z kopečka. Pak už mu zbýval jen kousek ke Královopolské strojárně, u níž se nacházelo koupaliště.

Adam zamknul kolo do stojanu. Travnatá plocha byla poseta dekami a ručníky, a tak mu chvíli trvalo, než si našel místo pro sebe. Už se těšil, jak se v bazénu příjemně osvěží. O pár minut později si už užíval vodu. Skočil si pár šipek, zaplavoval si a také se několikrát potopil až na dno. Když se vydováděl, přihlásil se ke slovu jeho žaludek. Uvědomil si, že pořádně se najedl naposledy doma, a tak si šel koupit něco k jídlu. Seděl na ručníku, pojídal hranolky a sledoval okolní dění. Lidi se opalovali, četli, jedli, pospávali, chodili do bazénu nebo se z něho vraceli. Děti výskaly, nebo se vztekaly, prostě letní den na koupališti.

Adamovi začalo být zase horko, a proto se vydal znovu do vody. Když procházel kolem bazénu, všiml si dvou dívek opřených u zábradlí. Černovláska a brunetka. Ta ho zaujala. Jejich pohledy se střetly jen krátce, ale Adamovi to stačilo k tomu, aby mu srdce poskočilo. Skočil do vody a vzápětí zase vylezl ven. Postavil se kousek od dívek a po očku je sledoval. Hnědovláska v puntíkových plavkách se mu opravdu moc líbila. Kamarádky zde očividně byly samy. Zkusím to, pomyslel si. V tu chvíli si černovláska všimla, že je pozoruje, a hned tu informaci předala dále. Obě se na něho podívaly, něco si pošeptaly a daly se do smíchu.

Jak jenom by je oslovil, přemýšlel Adam. Co jim říct, aby se neztrapnil. Nic kloudného ho nenapadlo. Najednou se dívky chystaly odejít. Honem!

Adam vyrazil dopředu, ale jak spěchal, podklouzla mu noha na úzkém umělohmotném okraji bazénu a on se rozplácl rovnou před obě krásy. Začaly se okamžitě smát.

„Teda tady to klouže jako v lednu,“ neztratil Adam duchapřítomnost.

„Neudělal sis nic?“ zeptala se hnědovláška.

„Ne, dobrý. Já jsem se totiž na vás díval...“

„Všimly jsme si,“ smála se pořád černovláška.

„No já jsem si říkal, že tady celou dobu pořád jen stojíte, tak jestli si nechcete zaplavat, já bych vám třeba mohl dělat garde,“ nabízel jim Adam a díval se přitom na hnědovlásku.

Chtěla něco odpovědět, ale její kamarádka ji předběhla:

„Hele, já jsem stejně chtěla jít na záchod, tak si zatím zaplavte. Když to bude s tím 'garde',“ dodala významně. A byla pryč.

A tak měl Adam možnost v klidu si s hnědovláskou popovídat. Jmenovala se Eva.

„Chodíš sem často?“ zeptal se, když plavali na druhou stranu bazénu.

„V lednu ani ne, spíš přes léto,“ dělala si srandu.

„Já sem taky občas zajdu, z Krpole jsem tu hned. Ty jsi někde odsud?“

„Z Černých Polí,“ odpověděla Eva.

„Jé, to je náhoda, Černá Pole a Královo Pole,“ řekl Adam.

Zbytek odpoledne strávili na koupališti společně i s kamarádkou Danou.

„Ty se jmenuješ Adam?“ konstatovala, „tak to se k sobě hodíte - Adam a Eva.“

Eva po ní házela nesouhlasné pohledy.

Adam vyprávěl o svých jízdách na kole, a že cesta sem byla jenom projížďkou.

„No skvělý! Eva je zde taky na kole, můžete se spolu projet,“ pochovála je zase Dana.

„Pokud budeš chtít, tak tě rád doprovodím,“ nabídl Evě Adam.

„No já nevím, aby sis moc nezajel,“ nebyla úplně nadšená.

„Já jezdím rád.“

Když odcházeli z koupaliště, tak se s nimi Dana rozloučila a šla na autobus.

Eva a Adam zamířili ke svým kolům.

„Ale ne,“ spustila Eva našťvaně, „mám prázdný kolo.“

„Ukaž, zkusím ho napumpovat,“ vytáhl Adam pumpičku.

Kolo však stále slyšitelně ucházelo.

„Tak a můžu tlačit,“ povzdechla si Eva.

„Anebo ti můžu vyměnit duši,“ začal Adam vytahovat klíče na kolo a náhradní duši. Eva na něho překvapeně zírala.

„Na výletě musím být připravený na nějaký ten defekt, víš?“

„Ty jsi ale šikovnej,“ byla ráda Eva, „kolik chceš peněz?“

„Ale nic, já si vezmu tu tvoji duši a zalepím si ji. Mohl bych tě teď doprovodit?“

Takhle to začalo. Později, když už spolu nějaký čas chodili, se Adam Evě svěřil, že ho zaujala na první pohled, především její nádherné oříškově hnědé oči. Eva se zase přiznala, že ona se zamilovala až později. Ovšem prvním krůčkem, který ji tak trochu nasměroval, byla právě Adamovo pohotovité řešení situace s výměnou duše.

Druhý Lukáškův víkend v životě byl také ve znamení návštěvy. Na nové vnuče se pro změnu přišli podívat Adamovi rodiče. Dorazila i jeho mladší sestra Jana. Lukášek právě spal v postýlce ve vedlejším pokoji, a tak tam jen krátce nahlédli, aby ho nezbudili. Usadili se v obývacím pokoji a povídali si, jaké jsou to radosti, ale i starosti v prvních dnech malého miminka.

„Tady Adam ten byl jako malej moc hodnej, skoro vůbec nebrečel,“ vzpomínala matka.

„Ale jo, já myslím, že celkem často,“ protestoval otec.

„Každý děcko brečí, to dá rozum,“ vysvětlovala matka, „ale Adam byl oproti Janě zlatý miminko. Jana neřvala snad jenom, pokud zrovna nejedla nebo nespala.“

„Třeba jsem nechtěla být sama,“ ozvala se Jana.

„Jo, takže jsme tě snad měli nosit celý den?“ zeptala se matka.

„No a proč ne?“ utahovala si z ní Jana.

„A co Lukášek, je to řvoun?“

„Já nevím, asi tak normálně,“ řekla Eva.

„Přinesli jsme pár fotek, když byli Adam a Jana mimina. Já vím, že je ještě brzo, ale třeba se bude Lukášek na někoho podobat,“ přehrabovala se matka v kabelce.

„To se ještě několikrát změní,“ ozval se zkušeně otec.

Adam si prohlížel fotky. Díval se na sestru a na sebe, jak byli malí, a přemýšlel o životě. Jak vyrostli, co zažili, jak se o ně rodiče starali. Kolo života se pootočilo, pomyslel si, a my jsme o kus dále. Díval se na sestru, jak si hraje s Leničkou. Teď je řada na nás, abychom

vychovávali a určovali správný směr, třeba zrovna drobečkovi Lukáškovi nebo malé Lence.

Z vedlejšího pokoje se ozval dětský pláč.

„Kdo si chce pochovat malýho?“ zeptala Eva.

Jako první se zvedla matka a za chvíli se vrátila s Lukáškem, který měl ještě napůl zalepené oči.

„Ty jsi ale pěkněj kluk,“ mluvila k němu, „ale bez té plínky by tě byla myslím polovina.“

„Však to dožene, že prcku?“ zarazil se Adam a zavěťřil, „myslím, že nepěkně zavání.“

„Já ho přebalím,“ nabídla se Jana.

Eva rozprostřela deku na zem.

„Tady ho polož,“ ukázala.

Jana svlékala Lukáškovi dupačky. Lenička si k nim přiklekla, chytila bratříčka za ruku a začala ji pusinkovat.

„No teda, ty máš ale Lukáška ráda,“ chválil vnučku otec.

Jana rozbalila plínku s nevábným obsahem. Lenička nakrčila nosík a zašklebila se. Jana pokračovala nevzrušeně dál, otřela malého vlhkou žínkou a chtěla mu dát novou plínu.

„Nech ho chvílku provětrat,“ radila jí matka.

„Ale jde ti to ségra,“ uznal Adam.

„No tak musím si vyzkoušet, co mě čeká, ne?“

„Ty nejdřív dodělej školu,“ varovala ji matka.

„Snad jo, když za tři měsíce končím,“ dušovala se naoko Jana.

„Snad nám nechceš říct, že jsi těhotná?“ zeptala se matka.

„Tak je fakt, že je na řadě,“ přemýšlel Adam, „ona má už neterž i synovce a já pořád nic.“

„Trpělivost přináší růže,“ deklamovala Jana.

„Tak jak to s tebou je?“ zeptal se otec.

„Budte v klidu, v nejbližší době nic neplánuju, zatím se musíte spokojit pouze s těmito robátky,“ polechtala Lukáška na bříšku.

Pro oba mladé rodiče nastal kolotoč dnů plných péče o malého Lukáška. Především Eva se ocitla ve víru přebalování, krmení, uspávání, ale také vaření, praní nebo návštěv doktorů. Byla prostě v jednom kole. Adam měl alespoň možnost „odreagovat se“ trochu v práci. Proto většinou přicházel domů natěšený na svoji rodinu.

„Ahoj Lukášku, co jsi celý den dělal?“ povídal si se synkem.

„Dneska žádná sláva,“ unaveně pronesla Eva, „skoro pořád jsem ho musela nosit, sotva jsem ho položila, tak začal natahovat, neměla jsem čas něco pořádně udělat.“

„Tak ty jsi maminku tak zaměstnával?“

Lukášek klidně ležel.

„Tati, pojď si se mnou hrát,“ žadonila Lenička, která seděla na koberci mezi hračkami.

„Podívej Lukášku, co tady Lenička všechno má,“ sednul si Adam k dcerce.

Lenička hopkala s plyšáky mezi stavebnicí.

„Oni potřebují postavit domeček,“ prohlásila.

„Potom ho postavíme, jo? Ale nejdřív se najím,“ pohládl se Adam po břiše.

„Taky bysme mohli jít s Lukáškem na procházku a nechat mamku ať si trochu odpočine.“

„Jo, to klidně běžte,“ přidala se Eva a vzala si Lukáška, „jídlo máš nabraný.“

Dnes nebylo úplně ideální počasí na procházku. Zatažená obloha se tvářila, jako by chtěla proudy vody smáčet celé okolí, a navíc foukal nepříjemný chladný vítr. Zima se ještě nechtěla vzdát své vlády nad počasím. Lukášek ležel zabalený v zavinovačce v závětrí kočárku. Nespál, ale ani nebrečel. Spokojeně cumlal dudlík a očičkama pozoroval Adama a ubíhající okolí.

Adam se zastavil u břízy, jejíž konce větví sahaly skoro až na zem.

„Podívej,“ ukázal Leničce, „tady už jsou malinký zelený lístečky.“

„Oni nebudou velký?“ zeptala se.

„Ale ano, vyrostou. Celý strom bude krásně zelený. Rostou tady z těch pupínků, vidíš?“

Zamířili k obchodnímu centru Slatinka, kde se chtěli schovat před větrem.

Když tam dorazili, Lukášek už spal. Adam zaparkoval kočárek pod schody u zdi.

„Hele co mám,“ a vytáhl z kapsy barevné křídly, „můžeme si malovat na chodník.“

„A co namalujeme?“

„Co třeba sluníčko? To by se nám teď hodilo,“ odpověděl Adam a podal Leničce žlutou křídu.

„Na, začni.“

Domů se vrátili o půl šesté. Venku už byla skoro tma.

„Doufám, že jste tam nezmrzli?“ starala se Eva.

„Nebyla ti zima?“ zeptala se Leničky.

„Nebyla, my jsme si malovali,“ řekla Lenička.

„Nepovídej a kde?“

„Na chodníku.“

„Já jsem vzal křídý,“ vysvětloval Adam.

„A nemáš hlad, Leničko?“ zeptala se Eva.

„Já chcu postavit ten domeček.“

„Nejdřív se najíš, potom si můžeš s tatínkem hrát, než bude Večerníček, a pak půjdeš spát,“ rozhodla Eva.

V ložnici Adam dopovídal Leničce pohádku.

„Tati já chcu ještě tu o slonovi.“

„Proč mají sloni dlouhý chobot?“

„Jo, tu.“

„Tak dobře, ale pak už budeš spát.“

„Jednou bylo v africké džungli malé slůně, tenkrát sloni ještě neměli chobot, ale jen takovou bambuli. No a to slůně bylo strašně zvědavé...“

„Tak, Lenička už spí,“ oznámil Adam polohlasně, když přišel z ložnice. Lukášek podřimoval na Evině rameni.

„Mám si ho vzít?“ zeptal se.

Eva zavrtěla hlavou. V místnosti bylo pološero, jen obrazovka televize osvětlovala pokoj. Adam se posadil na sedačku a sledoval v televizi pantomimu postav, které se o něčem dohadovaly. Eva potichu odešla uložit malého. Za okamžik byla zpět a posadila se vedle Adama. Chvíli jen tak zírali na televizi a mlčeli.

„Jsem docela utahaný,“ pronesl Adam, „takže ty musíš být úplně vyřízená.“

„Je to pěkný záhuľ,“ souhlasila Eva.

„Nezlobí tě Lenička?“

„Ani ne, ale když se staráš o jedno děcko, je to pořád jedno děcko. Ale dvě už jsou honička, když chceš ještě něco doma udělat.“

„Tak Lenička se už občas zabaví sama, ne?“

„Ano, ale venku ji musím pořád hlídat, a navíc, když jdeme třeba k doktorce, musím je oba oblíknout, teď ještě s kočárem...“

„Já vím, je to náročný,“ hladil Adam Evu po ruce.

„A co v práci?“ zeptala se Eva.

„Normálka, jako vždycky. Akorát chlapi pořád otravujou, kdy půjdeme zapít Lukáška.“

„Tak je někam vem, ať máš pokoj.“

„Vezmu,“ natáhl se pro ovladač. „Chceš se na něco dívat?“

„Ne, něco si tam dej, já stejně asi za chvílku usnu.“

Adam přepínal programy, ale nic ho nezaujalo. Nakonec nechal slabě hrát hudební kanál. Eva měla zavřené oči. Naklonil se a jemně ji políbil na rty. Eva se probrala.

„Já si jdu lehnout, dobrou.“

„Dobrou,“ odpověděl Adam a díval se za ní. Na sex si bude bohužel muset ještě nějaký týden počkat, pomyslel si s lítostí.

V televizi začal klip se skupinou Alcazar. Tuto písničku slyšel na koupališti v den, co se s Evou seznámili, vzpomínal.

„*This is the World we live in...*“

Jo, to je ten svět, ve kterém žijeme, přemýšlel Adam. *Je prostě takový jaký je a my s tím nic neuděláme.* On sám nepatřil k lidem, co věčně na něco žehrají. Bral život takový, jaký je. Vždyť mimo starostí a nepříjemných věcí přinášel i spoustu krásných chvil a zážitků. Tak proč se zbytečně rozčilovat, nebo být na kdeco naštvaný.

O dva dny později Eva žehlila prádlo a Adam se věnoval dětem. Před hodinou se vrátili zvenku, kde byli na houpačkách. Lenička si sedla na sedátko na jedné straně a Adam opačným koncem „pum-poval“ nahoru a dolů.

„Pořádně se drž!“ upozorňoval ji.

Docela povčičeníčko, pomyslel si.

„Až bude Lukášek větší, budete se moct houpat spolu.“

Jenže pak se pomalu rozpršelo, a tak se museli vrátit domů.

„Volala mě Dana,“ oznámila Eva, „nakonec přijdou až v sobotu.“

„Tak já vyrazím na kolo, pokud nebude pršet,“ uvažoval Adam.

„Ty se s holkama nechceš potkat?“

„Ale jo. Vždyť přijdou až odpoledne, ne? Já vyjedu dřív a až se vrátím, tak tady ještě určitě budou.“

„No tak jen si jed,“ řekla Eva.

„Stejně toho moc nenajedu, po zimě jsem vypadl z formy.“

V sobotu ráno zašel Adam s dětmi nakoupit. Eva si doma zatím trochu poklidila. Chvilí před polednem sešel Adam do sklepa a vytáhl si kolo. Počasí bylo přijatelné, i kdyby se změnilo, tak byl připravený. Dneska pojedou svou první jarní jízdu. Najel na silnici a začal šlapat. Měl namířeno do Podolí a odtud kolem vodního toku nazývaného Řička do Mariánského údolí.

Najeté metry přibývaly a krajina kolem pomalu ubíhala. Tak to měl rád. Pocit volnosti a souznění s přírodou okolo. Když projížděl kolem konečné autobusu č. 55, byl už docela v tempu, ale cítil, že tělo tomuto pohybu odvyklo. Ostatně jako každé jaro.

Ani ne za deset minut se objevila vodní nádrž U Kadlcova mlýna. Na břehu pod stromy seděl rybář. Adam zvolnil tempo. Minul zavřený bufet Chata U borovic a zajel na široký břeh, který v létě sloužil jako místo na opalování a přírodní koupání. Sesedl z kola a chvíli se protahoval. Po cestě za ním procházela rodinka s dětmi. Adam se podíval kolem a pak se posadil na lavičku. Ukusoval šťavnatá sousta z jablka a rozhlížel se po vodní ploše. Jak tak přemýšlel, vzpomněl si na karambol, co se mu stal asi před třemi roky.

Adam si nevybavoval, že by někdy na kole tak boural. Ale tahle nehoda stála opravdu za to. Jel tehdy do práce na odpolední směnu. Po cestě se ještě stavil v pekárně pro svačinu. Pak nasedl na kolo a jel. Protože se zdržel ve frontě, chtěl se podívat kolik je hodin. Za jízdy si pravou rukou vytáhl mobil a podíval se na displej. Zrovna projížděl vedlejší uličkou s nepřehlednou zatáčkou. Stačil okamžik. Když zvedl oči od telefonu, uviděl blížící se auto. V té chvíli zazmatkoval. Nevěděl, jestli řidič zatáčí nebo jede rovně. Lekl se a honem zabrzdil. Pak už jen přeletěl přes řídítka a bouchl sebou o zem. Kolo letělo na jednu stranu, mobil na druhou. Auto ani nezpomalilo a jelo v klidu dále.

„To byl ale kotrmelec,“ zastavil se pán, co šel právě okolo.

„Pořádněj,“ zvedal se Adam.

„A co se vlastně stalo?“

„Chtěl jsem rychle zabrzdit, ale držel jsem se jenom jednou rukou, zrovna levou - na přední brzdě, a bylo vymalováno,“ vysvětloval Adam.

„Pořád lepší, než skončit pod autem.“

„To jo,“ řekl Adam, který na kole rovnal řídítka.

„Ještě mobil...,“ natahoval ruku pán.

„Aha, děkuju.“

Pán odcházal a Adam pomalu odjížděl. Tvářil se sice jako hrdina, ale cítil, že ho bolí žebra. Musel si je narazit. Když se pokoušel zhluboka nadechnout, tak ho v nich píchlo. Musí to v práci nějak vydržet a pak se uvidí.

Mobil přežil, měl jenom naražený roh. Adam měl odřené zápěstí. Pracovat mohl normálně, akorát se nesměl prudčeji nadechnout a smát se, protože ho pak zkroutila bolest. Ale zdaleka nejhorší bylo, když na něho přišlo kýchnutí. Bolestí měl mžítiky před očima, a pak se ještě chvíli vydýchával. Později se dočetl, že kýchnutí může dosahovat rychlosti až 160 km za hodinu.

„Co se děje, je ti špatně?“ zeptal se ho Kryštof.

„Ale mám naražený žebra,“ stěžoval si Adam.

„Děkuji nechci, bolí co?“

„Jo. Nevím, jestli s tím mám zajít k doktorovi.“

„Pokud jsou jenom naražený, tak s nimi nic neudělá,“ řekl Kryštof.

Adam přemýšlel, jak dopadl na zem. Bolela ho levá strana. Nejspíš padl na bok, navíc na rovnou plochu. Snad má žebra opravdu jenom naražená. Uběhly už tři hodiny a problémy s dýcháním, nebo dokonce krev v puse taky neměl.

Když Adam večer přijel domů, Eva už spala. Osprchoval se, opatrně si prohmatl žebra, ale nic nezjistil, neměl ani modřiny. Potíže nastaly ve chvíli, kdy si lehal. Už jen uložení se do horizontální polohy ho bolelo.

„Au,“ sykl Adam, který se přetáčel na druhý bok. To teda bude noc, pomyslel si. Na břichu ležet nemůže, na zádech neusne a každé přetočení na druhou stranu je pro něj dlouhodobou bolestivou akcí. A on zrovna patřil k lidem, co se ještě před usnutím desetkrát otočí na druhý bok.

„Prosím tě, co se ti v noci zdálo? Celou noc si hekal,“ ptala se ho Eva.

Adam musel s pravdou ven. Ale svoje vyprávění poněkud zlehčil, aby nepůsobilo tak hrozivě.

„Ty jsi teda..., laskavě na sebe dávej pozor, jo?“

Po pár dnech Adam cítil, že bolest je už menší i převalování v posteli nebylo už tak strašné.

Cesta z Mariánského údolí zpět domů uběhla Adamovi rychle. Cítil se příjemně unavený. Tachometr ukazoval 17 kilometrů. Taková malá rozcvička. Postupně bude vyjíždět na delší projíždky. Snad se zadaří aspoň dvakrát třikrát do měsíce. Když si v předsíni vyzouval boty, slyšel z pokoje hlasy návštěvy.

V obýváku seděla Dana a taky Tereza, která právě chovala Lukáška.

„Tak co, trénuješ?“ zeptal se Adam.

„Já? Po dvou měsících známosti? Na to jsou tady jiní,“ dodala významně.

„Ty taky musíš všechno hned vyzvonit,“ zatvářila se Dana nevrle.

Adam ji přešel zkoumavým pohledem.

„No já si říkal že jsi trochu... jinačí,“ dokončil ohleduplně větu.

Dana mlčela.

„Myslím, že asi tak po prázdninách, ne?“ tipoval Adam termín porodu.

„Ty máš teda odhad,“ řekla Dana nakvašeně.

„To víš, já už jsem víceméně zasloužilý tatínek.“

„Na zásluhy je ještě brzo,“ ozvala se Eva, „uvidíme až za pár let.“

„No tak já se půjdu raději osprchovat,“ vyklidil pole Adam.

Po koupeli se Adam v kuchyni najedl a zamířil opět za návštěvou. Holky byly zabrané do rozhovoru.

„Teta mi dala pastelky,“ přiběhla k němu Lenička s nataženou rukou.

„Jé, tak si pojďme malovat,“ navrhnul Adam.

„Já chci takovou kočičku,“ podávala mu plyšovou hračku.

„Zkus to sama, já ti budu pomáhat,“ sklonil se s Leničkou nad papírem.

„Každýho věc, jak si to zařídí,“ říkala zrovna Eva.

„Nějaký razítko mi nezaručí šťastný manželství,“ namítla Dana.

„Jistěže ne,“ byla s ní zajedno Eva.

„Všechno má svoje pro i proti,“ přidala se Tereza, „já třeba jsem pro svatbu, ale až po několikaleté známosti a hlavně aspoň rok ve společné domácnosti.“

„A vy bydlíte spolu?“ zeptala se Dany Eva.

„Zatím ne,“ odpověděla Dana ledabyle.

Adam vycítil, že dané téma není Daně úplně po chuti. Kdoví, jak to s tím jejím partnerem vlastně je.